

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Kž I 126/05
01.03.2005. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Nikole Latinovića, predsednika veća, Predraga Gligorijevića, Nikole Mićunovića, Zorana Savića i Miodraga Vićentijevića, članova veća i savetnika Vrhovnog suda, Gordane Maravić, zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog **AA**, zbog krivičnog dela prevare iz člana 171. stav 3. u vezi stava 1. Krivičnog zakona Republike Srbije, rešavajući o žalbi punomoćnika oštećene kao tužioca, **BB**, izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Nišu, K. 2/03 od 21. oktobra 2004. godine, u sednici veća održanoj dana 01. marta 2005. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana žalba punomoćnika oštećene kao tužioca **BB**, pa se **POTVRĐUJE** presuda Okružnog suda u Nišu, K. 2/03 od 21. oktobra 2004. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Okružnog suda u Nišu, K. 2/03, od 21. oktobra 2004. godine, oslobođen je od optužbe **AA**, da bi radnjama opisanim u izreci presude, izvršio krivično delo prevare iz člana 171. stav 3. u vezi stava 1. KZ RS, jer nije dokazano da je učinio krivično delo za koje je optužen (član 355. tačka 3. ZKP).

Troškovi krivičnog postupka u iznosu od 17.970,00 dinara, kao i nužni izdaci i nagrada braniocu u iznosu od 72.000,00 dinara padaju na teret budžetskih sredstava suda saglasno članu 197. stav 1. ZKP.

Protiv ove presude žalbu je izjavio punomoćnik oštećene kao tužioca, **BB**, advokat **BV**, zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka i pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja s` predlogom da Vrhovni sud uvažavanjem žalbe ukine pobijanu presudu i predmet vrati na ponovno odlučivanje.

U odgovoru na žalbu branioca optuženog, advokata **BG**, predloženo je da Vrhovni sud odbije žalbu punomoćnika oštećene kao tužioca.

Vrhovni sud je u sednici veća razmotrio sve spise krivičnog predmeta zajedno sa pobijanom presudom, pa je ocenivši navode izjavljene žalbe našao:

Žalba punomoćnika oštećene kao tužioca **BB** nije osnovana.

Ispitujući pobijanu presudu po službenoj dužnosti u smislu odredbe člana 380. stav 1. tačka 1. i 2. ZKP, Vrhovni sud nije našao u presudi ili postupku koji je prethodio njenom donošenju, bitne povrede odredaba krivičnog postupka, tako ni povrede krivičnog zakona učinjene na štetu optuženog.

Bitne povrede odredaba krivičnog postupka koje ističe punomoćnik oštećene kao tužioca, nisu učinjene u pobijanoj presudi, a to su povrede iz člana 368. stav 1. tačka 11. ZKP. U žalbi se ističe manjkavost razloga i nedovoljna ocena dokaza od kojih je sud izdvojio samo one koji idu u prilog optuženom.

Svestrano i pažljivo ocenio je prvostepeni sud izvedene dokaze, što je sve predmet razloga pobijane presude, pa je na osnovu ove ocene doneo pravni zaključak – u potpunosti pravilan i valjano obrazložen, da nema dovoljno pouzdanih dokaza da je optuženi AA izvršio krivično delo za koje je optužen.

Obrana optuženog je dosledna u celokupnom toku krivičnog postupka, u pogledu postupanja optuženog i njegove supruge, u svemu korektno i prema sačinjenom kupoprodajnom ugovoru sa oštećenom BB, a predmet ugovora je stambena kuća oštećene, kao i prema dogovoru da će oštećena ostati da živi u kući i nakon prodaje. Obaveze iz ugovora su ispunjene, što nesumnjivo proizilazi iz izvedenih dokaza iz spisa predmeta, a tako su poštovani i međusobni dogovori između optuženog i oštećene.

Pri tome treba imati u vidu da je oštećena živela kod optuženog više od jedne godine nakon realizacije kupoprodajnog ugovora, te da su se o njoj brinuli optuženi i njegova supruga.

Ono što je učvrstilo ubedenje suda da izvedeni dokazi ne ukazuju na činjenično stanje iz izreke optužnice, jeste svakako iskaz svedoka VV, radnika za overu ugovora u Opštinskom sudu u Nišu. Iz njenog kazivanja proizilazi da je oštećena bila upoznata kakav ugovor potpisuje, šta je predmet ugovora koji je zaključila sa optuženim AA, pri čemu je svedok utvrdila njihov identitet, a stranke se potpisuju u knjigu overe na mestu "kupac" ili "prodavac". Iz toga prvostepeni sud zaključuje pravilno da je strankama kod overe ugovora, kako prodavcu, tako i kupcu jasno o čemu se radi. Decidirano je svedok iskazala – da je oštećena znala razliku između ugovora o kupoprodaji i ugovora o doživotnom izdržavanju, jer je upravo do kuće koja je bila predmet ugovora o kupoprodaji sa optuženim AA, došla na osnovu ugovora o doživotnom izdržavanju sa svojim pokojnim suprugom. Ugovor se uvek čita i prilikom zaključenja i stranke su uvek upoznate sa sadržinom ugovora.

Pored toga, tu je iskaz svedoka GG, advokata, kojoj se oštećena obratila sa tvrdnjom da je potpis na ugovoru falsifikovan, pa je ovo i bilo predmet veštačenja od strane veštaka grafologa, na osnovu kog su deplasirane ove tvrdnje oštećene.

Sudski veštak građevinske struke, DD dala je verodostojan, stručan i u svemu kompetentan nalaz i mišljenje o tržišnoj vrednosti objekta koji je predmet ugovora, pa je osnovano prvostepeni sud prihvatio ovaj nalaz i mišljenje sa zaključkom da je veštak postupala savesno, i da je vrednost objekta – kuće koja je predmet kupoprodajnog ugovora bila adekvatna realnoj srednjoj tržišnoj vrednosti koju je oštećena i ostvarila.

Kako je već prethodno navedeno, grafološkim veštačenjem od strane veštaka ĐĐ, utvrđeno je da je kupoprodajni ugovor najverovatnije potpisala oštećena BB.

Žalba punomoćnika oštećene kao tužioca nije dala povoda za sumnju u istinitost i verodostojnost ovih dokaza, niti u njihovu ocenu datu od strane prvostepenog suda, pa nije ukazala na nove činjenice ili dokaze, koji bi poslužili za drukčije zaključke suda. Ozbiljne primedbe na izvođenje ovih dokaza nisu istaknute u toku krivičnog postupka, pa tako ni u žalbi, te ona ne sadrži dokumentaciju koja dovodi u pitanje ocenu ovih dokaza od strane prvostepenog suda.

Naime, oštećena je znala formu i sadržinu ugovora o doživotnom izdržavanju, kao i ugovora o kupoprodaji, koji je zaključila sa optuženim AA. Nakon toga živela je u njegovoj kući jednu godinu i on se brinuo o njoj, zajedno sa svojom suprugom. Tek nakon toga oštećena je nastojala da osporava validnost ugovora, odnosno, svoje volje da ga zaključi iznoseći da je potpis na ugovoru falsifikovan, da je ona lošeg zdravstvenog i psihičkog stanja, po izlasku iz bolnice, možda takav ugovor i potpisala nesvesna posledica, ali za ove tvrdnje iz žalbe, ni u krivičnom postupku, a niti u žalbi njenog punomoćnika, nisu dostavljeni sudu odgovarajući dokazi.

Prema tome, svest oštećene, odnosno psihička prisebnost i zdravlje oštećene nije dovedeno u pitanje, da bi u kontekstu tih okolnosti ona bila dovedena u zabludu i u zabludi održavana od strane optuženog AA, pa bi zbog toga

zaključila štetan ugovor po svoje imovinske interese ili prava.

Naime, krivično delo prevare čini lice koje u nameri da sebi ili drugom pribavi kakvu protivpravnu imovinsku korist ili dovede koga lažnim prikazivanjem ili prikrivanjem činjenica u zabludu ili ga održava u zabludi i time ga navede da na štetu svoje ili tuđe imovine nešto učini ili ne učini, a pribavljena imovinska korist prelazi iznos od 850.000,00 dinara (član 171. stav 3. u vezi stava 1. KZ RS).

Ni jedan od objektivnih elemenata bića krivičnog dela u pitanju ne proizilazi iz izvedenih dokaza, a tako ni subjektivni elementi koji su u direktnom umišljaju, pojačanom namerom da se tako pribavi protivpravna imovinska korist o čemu takođe, ne može biti reči na osnovu izvedenih dokaza.

Pored toga, a što je očigledno iz spisa predmeta i valjanih razloga prvostepene presude, da nema dokaza za objektivne i subjektivne elemente bića krivičnog dela na strani optuženog AA, iz ukupnosti dokaza ne vidi se u čemu bi bila šteta po oštećenu BB, jer je u potpunosti realizovan kupoprodajni ugovor, poštovan međusobni dogovor između optuženog i oštećene o pružanju brige i nege, te poštovana želja oštećene da živi do smrti u kući koju je prodala optuženom.

S` toga je pravilan zaključak prvostepenog suda da nema pouzdanih dokaza, odnosno da oštećena kao tužilac nije pružila sudu takve dokaze iz kojih bi proizilazili elementi bića krivičnog dela prevare iz člana 171. stav 3. u vezi stava 1. KZ RS na strani optuženog AA, pa je oslobođen od optužbe na osnovu člana 355. tačka 3. ZKP.

Navodi žalbe punomoćnika oštećene nisu doveli u pitanje ove zaključke prvostepenog suda.

Zbog navedenih razloga, Vrhovni sud je odlučio kao u izreci presude, u smislu člana 388. Zakonika o krivičnom postupku.

Zapisničar, Predsednik veća-sudija,

Gordana Maravić, s.r. Nikola Latinović, s.r.

Za tačnost otpavka

JČ